



ค รุ ก ร ร ม (๑)

คนพาลกระทำกรรมอันลามกอยู่ ย่อมไม่รู้สีก
บุคคลที่มีปัญญาทราวย่อมเดือดร้อน
เพราะกรรมทั้งหลายอันเป็นของตน
เหมือนบุคคลที่ถูกไฟไหม้แล้วฉะนั้น





โครงการ (๑)

๑๒

ชีวิตหลังความตายเป็นชีวิตที่ยาวนาน เกินความคาดหมายว่าจะยาวนานสักเพียงไหน ขึ้นอยู่กับช่วงที่เป็นมนุษย์ หากสั่งสมบุญเอาไว้มากก็จะไปเสวยสุขอยู่ในสุคติภูมิเป็นเวลายาวนาน ถ้าผลพลั่งพลัดไปทำบาปก็จะไปเสวยทุกข์อยู่ในทุคติภูมิอีกยาวนานเช่นกัน ดังนั้นการประคับประคองตัวของเราให้ดำเนินชีวิตอยู่บนหนทางแห่งความดี บนเส้นทางแห่งบุญ จึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่จะช่วยปกป้องคุ้มครองตัวของเราให้ปลอดภัย ทั้งภัยในชีวิต ภัยในอบายภูมิ และภัยในสังสารวัฏ เหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัยอันตรายนานัปการ ทุกๆ ท่านต่างก็มีอุดมการณ์มีเป้าหมายเหมือนกัน คือเกิดมาสร้างบารมี มาทำความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ มาศึกษาวิชาธรรมกาย เพื่อขจัดกิเลสอาสวะให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ดังนั้นขอให้เข้มแข็ง อย่าท้อแท้ในการสร้างบารมี

พระลัมมาลัมพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“อถ ปาปานิ กมฺมานิ กรํ พาโล น พุชฺชติ
เสฺหิ กมฺเมหิ ทุมฺเมโธ อคฺคิทฺทโธว ตปฺปติ

คนพาลกระทำความอันลามกอยู่ ย่อมไม่รู้สึกละอายบุคคลที่มีปัญญาทรมาย่อมเดือดร้อน เพราะกรรมทั้งหลายอันเป็น



คฤกรรรม (๑)

๑๓

ของตน เหมือนบุคคลที่ถูกไฟไหม้แล้วฉะนั้น”

คนพาลคือคนที่มีดวงปัญญามืดบอด มีชีวิตอยู่สักแต่ว่า
มีลมหายใจเข้าออกเท่านั้น ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างคุ้มค่า ส่วนบัณฑิต
ผู้มีปัญญาในที่นี้ไม่ได้หมายถึงคนที่ศึกษาเล่าเรียนจนจบปริญญา
ในสาขาต่างๆ มีความรู้แตกฉาน แต่ผู้มีปัญญาในที่นี้ หมายถึง
ผู้มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย มีความเลื่อมใสไม่คลอนแคลน
เป็นสัมมาทิฐิ รู้บาปบุญคุณโทษ และรู้จักดำเนินชีวิตได้อย่าง
ถูกต้องด้วยการสร้างบารมี เหมือนพระบรมโพธิสัตว์ ที่ท่านลง
มาเกิดเพื่อสร้างบารมี อันที่จริงเราทุกคนและชาวโลกทั้งหลาย
ล้วนเกิดมาสร้างบารมีอย่างเดียวกัน ไม่ได้เกิดมาเพื่ออย่างอื่น
อย่างที่ไม่รู้ทั้งหลายเข้าใจกัน สำหรับผู้รู้หรือผู้ที่เป็นสาวกของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะต้องเดินตามรอยเท้าของท่าน ท่าน
ก้าวซ้ายเราก้าวซ้าย ท่านก้าวขวาเราก้าวขวา โดยไม่มีแม้เพียง
ความคิดที่จะเดินออกนอกกลุ่มนอกทาง

ส่วนคนพาลนั้นถูกอวิชชาบดบังดวงปัญญาจนกระทั่ง
ดวงปัญญาของตนมืดสนิท ทำให้ไม่รักบุญ ไม่กลัวบาป คิด พุด
ทำในเรื่องที่เป็นบาปอกุศล ทำให้ชีวิตพบกับความมืดมนอนธการ
มากขึ้นทุกวัน ความมืดภายนอกยังมีวันสว่างได้ แต่ความมืดใน
ดวงใจที่ไม่ได้รับรสแห่งพระสัทธรรมนั้นไม่มีวันสว่างได้เลย เป็น
ความมืดที่น่าสะพรึงกลัว เพราะจะทำให้พลัดตกไปในอบายภูมิ



ศรุกรรรม (๑)

๑๔

เขาไม่มีโอกาสใช้ชีวิตในเส้นทางที่ติงามเลย ชีวิตมีแต่การ
ลั้งสมบาปอกุศล ทำบาปเป็นอาจิณโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ การทำ
บาปกรรมยังให้ผลเรียงลำดับกันไป จากหนักลงไปหาเบา

*กรรมที่ให้ผลเป็นอันดับแรก ศัพท์ทางพระพุทธศาสนา
ท่านเรียกว่า ศรุกรรรม เป็นกรรมหนัก เพราะกรรมอื่นๆ ไม่สามารถ
ที่จะห้ามการให้ผลของศรุกรรรมได้ คำว่าศรุกรรรม ซึ่งหมายถึง
กรรมหนักนี้ ถ้าใครได้ทำลงไปแล้ว จะส่งผลแก่ผู้ทำกรรมนั้นใน
ปัจจุบันชาติ และยังให้ผลต่อไปทุกภพทุกชาติจนกว่าจะถึงชาติ
สุดท้าย กรรมอื่นๆ ไม่มีอำนาจมากพอ ที่จะขวางกั้นการให้ผล
ของศรุกรรรมได้เลย

ศรุกรรรมแบ่งออกเป็นฝ่ายใหญ่ๆ ๒ ฝ่าย คือฝ่ายกุศล
และฝ่ายอกุศล ใครทำศรุกรรรมฝ่ายกุศลเอาไว้ จะส่งผลให้บังเกิด
ในสุคติภูมิ ที่ละเอียดประณีตยิ่งขึ้นไปตามกำลังบุญ ส่วนใครทำ
ศรุกรรรมฝ่ายอกุศล ย่อมจะทำให้ผู้นั้นไปบังเกิดในทุคติภูมิอย่าง
แน่นอน อุปมาเหมือนการโยนก้อนกรวดและก้อนหินลงในแม่น้ำ
แม้ก้อนกรวดนั้นจะมีขนาดเพียงเมล็ดถั่วเขียว ก็ย่อมจมลงสู่
แม่น้ำฉันใด ศรุกรรรมไม่ว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล ย่อมจะทำให้
ผู้กระทำไปสู่สุคติภูมิ หรือทุคติภูมิอย่างแน่นอนฉันนั้น

*กรรมที่ปณี (พระพรหมโมลี)



ศรุกรม (๑)

๑๕

กรรมหนักฝ่ายอกุศลมีอยู่ ๒ ประการด้วยกัน คือ นิยต-
มิจฉาทิฏฐิหรือมิจฉาทิฏฐิตัง เหมือนกับเจ้าลัทธิทั้งหลาย มีปุณณ-
กัสสปะ มักขลิโคสาล เป็นต้น ที่ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป ส่วน
ประการที่ ๒ คืออนันตริยกรรม ๕ ประการ ได้แก่ มาตุฆาต
(ฆ่ามารดา) ปิตุฆาต (ฆ่าบิดา) อรหัตฆาต (ฆ่าพระอรหันต์)
โลหิตุปบาท (ทำร้ายพระพุทธเจ้าให้ห้อพระโลหิต) และประการ
สุดท้าย คือสังฆฆาต (ทำลายสงฆ์ให้แตกแยกกัน) นี่เป็นกรรม
ฝ่ายอกุศล หลวงพ่อขออธิบายอนันตริยกรรมเพิ่มเติมเล็กน้อย
เราจะได้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

สำหรับมาตุฆาตและปิตุฆาตที่จัดว่าเป็นอนันตริกรรมนั้น
หมายถึงฆ่ามารดาบิดาผู้ที่ให้กำเนิดเรา จัดเป็นอนันตริยกรรม
ดังตัวอย่างของพระเจ้าอชาตศัตรูที่ปลงพระชนม์พระเจ้าพิมพิสาร
ผู้เป็นพระราชบิดา อีกกรณีหนึ่ง แม้จะไม่รู้ว่าเป็นบิดาหรือมารดา
เลยก็ตาม หากพลั้งพลาดไปทำร้ายเข้าจนกระทั่งถึงแก่ชีวิต
ก็จัดเป็นอนันตริยกรรม เช่นลูกของโสเภณี ไม่รู้ว่าใครเป็นบิดา
ต่อมาได้ไปฆ่าชายคนหนึ่งตาย เผลอคิดว่าชายคนนั้นเป็นบิดา
ผู้ให้กำเนิด แต่ตัวเองไม่รู้ว่าเป็นบิดา อย่างนี้ถือว่าเป็นปิตุฆาต
จัดเป็นอนันตริยกรรม มือเวจิมหานรกเป็นที่ไปเหมือนกัน

ถ้าสมมติว่าบุตรเป็นมนุษย์ แต่มารดาบิดาละโลกไป
แล้วไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน แล้วบุตรนั้นได้ฆ่าบิดามารดาที่



ศรุกรกรรม (๑)

๑๖

มาเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานนั้น อย่างนี้ไม่จัดเป็นอนันตริยกรรม เพราะภพชาติเปลี่ยนไปเป็นบาปกรรมที่ทำสัตว์นั้นถึงแก่ความตาย จัดเป็นปาณาติบาต หรือลูกที่ละโลกไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน บิดามารดาเป็นมนุษย์ แล้วสัตว์นั้นก็มาฆ่าพ่อแม่ของตนเองใน อดีตชาติ ก็ไม่ถือเป็นอนันตริยกรรม ถึงแม้เราจะพลั้งพลาดไป ทำโดยไม่เจตนา เช่น พรานเข้าไปในป่า เห็นเงาตะกุ่มๆ ผ่านไป คิดว่าเป็นแพะ จึงพุ่งหอกไปปรากฏว่าเป็นบิดาของตน หอกปักอกท่านตาย อย่างนี้ก็เป็นปิตุฆาต เพราะมีเจตนาฆ่าเป็นเบื้องต้น นี่คือรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งพวกเราควรจะต้องรับรู้รับทราบเอาไว้ เพื่อเป็นความรู้ไว้惕เตือนตนเองและผู้อื่น

แม้ในกรณีของอรหันตฆาตคือฆ่าพระอรหันต์ จัดเป็น อนันตริยกรรมของบุคคลที่ฆ่าพระอรหันต์เท่านั้น ถ้าฆ่าพระ-อรหันต์โดยเจตนา กรรมส่งผลในปัจจุบันทันตาเห็นทีเดียว ไม่ว่าจะกระทำโดยเจตนาหรือไม่เจตนา ก็จัดเป็นกรรมหนักทั้งสิ้น เช่นเมื่อบุคคลเข้าไปในป่าเพื่อล่าสัตว์ เห็นสัตว์เคลื่อนไหวๆ อยู่รำไรๆ คิดว่าเป็นเนื้อทราย ก็พุ่งหอกออกไปถูกพระอรหันต์รูปหนึ่ง ท่านได้รับความเจ็บปวด ทนพิษบาดแผลไม่ไหวในที่ลุดก็ละ ลังขารนิพพานไป อย่างนี้ก็เป็นอรหันตฆาต แม้จะไม่เจตนาแต่ กรรมไม่ลดหย่อนผ่อนปรนให้ใคร ส่วนในกรณีที่ผู้อื่นไปฆ่า จนกระทั่งถึงแก่ความตายนั้น ผู้ใช้ให้ฆ่าและตัวผู้ไปฆ่าเอง



ศรุกรรรม (๑)

๑๓

ยอมได้บาปมหันต์ต้องอนันตริยกรรมหนักทีเดียว แม้ท่านเป็น
มนุษย์ธรรมดา แต่บรรลุลหรรณแล้วเป็นพระชินาสพ แต่ยังถือ
เพศฆราวาสอยู่ ผู้ใดไปทำร้ายท่าน ผู้นั้นถือได้ว่าทำอรหันตฆาต
ต้องอนันตริยกรรมด้วย

แม้ในกรณีที่เป็นปุถุชนคนธรรมดา แต่มีความเลื่อมใสใน
พระพุทธศาสนา จึงมุ่งหน้าประพฤติปฏิบัติธรรม ในขณะที่
กำลังบำเพ็ญเพียรอยู่นั้น บังเอิญว่ามีคนร้ายต้องการจะฆ่าท่าน
ให้ตาย จึงลอบนำยาพิษมาใส่ในอาหารและน้ำดื่ม เมื่อท่านผู้นั้น
รับประทานอาหารและน้ำเข้าไป ทุกขเวทนาแรงกล้าเพราะยาพิษ
ก็บังเกิดขึ้น ท่านกำหนดเอาทุกขเวทนานั้นมาเป็นหนทางแห่ง
กัมมัฏฐาน ด้วยความตั้งใจอย่างมุ่งมั่นในเวทนานุปัสสนา
ระครองใจรักษาใจจนกระทั่งหยุดนิ่งจนเข้าถึงกายธรรมอรหัต
ตัดกิเลสอาสวะได้ ลั่นเชื้อไม่เหลือเศษ แล้วดับขันธเข้าสู่
อายตนิพพาน เพราะไม่สามารถจะทนฤทธิ์ของยาพิษได้จึงละ
สังขาร ถ้าเป็นกรณีนี้คนลอบวางยาพิษ คิดประทุษร้ายต่อท่าน
ผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ ย่อมได้บาปมหันต์ เป็นอรหันตฆาต
ต้องอนันตริยกรรม ซึ่งเป็นศรุกรรรมหนักที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
ขึ้นสวรรค์ไม่ได้ บรรลุมรรคผลนิพพานก็ไม่ได้

เรื่องของอนันตริยกรรมนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงที่ห้ามสวรรค์
ห้ามมรรคผลนิพพานในปัจจุบันชาติทีเดียว ถ้าพลาดพลั้งไปแล้ว



ศรุกรกรรม (๑)

๑๘

แม้มีพระลัษมาลัษพุทเจ้ามาโปรดให้ได้ฟังธรรมจนซาบซึ้ง
เข้าใจแจ่มแจ้ง ก็ไม่สามารถจะบรรลุธรรมในปัจจุบันชาตินี้ได้
บุญกุศลก็มีอยู่ ถึงได้ฟังธรรมจากพระลัษมาลัษพุทเจ้า ก็ไม่
สามารถบรรลุธรรมใดๆ ได้ เนื่องจากกรรมหนักมาขวางเอาไว้
จึงทำให้ไม่บรรลุธรรม ครั้นละโลกไปแล้ว แม้ทำความดีไว้มากมาย
หรือสำนึกผิดกลับตัวกลับใจแล้ว แต่กรรมนี้จะส่งผลก่อน
คือต้องไปบังเกิดในอเวจีมหานรก ได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส
กว่าจะหมดกรรมก็ยาวนานเป็นกัปๆ ทีเดียว

แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราประกอบศรุกรกรรมฝ่ายกุศล
เช่นได้ทำบุญใหญ่ เป็นมหัคคตกุศล ทำบุญอุกเนื่อนาบุญ
ถูกทักษิณียบุคคล จะได้มหากุศลติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
แล้วบุญนั้นยังส่งผลให้เราในปัจจุบันชาติที่เดียว โดยเฉพาะ
ศรุกรกรรมที่เกิดจากใจหยุดนิ่งจนได้ฌานสมาบัติ เป็นฌานลาภี-
บุคคลก็ดี หรือเข้าถึงกายธรรมต่างๆ ก็ได้ อานุภาพของการ
ทำใจให้หยุดนิ่งนี้ จะช่วยปิดนรก เปิดสวรรค์ ยกใจของเราขึ้น
สู่หนทางพระนิพพาน ดังนั้นต้องรู้จักรีบเร่งในการทำบุญใหญ่
ทำให้ถูกเนื่อนาบุญ และทำใจให้หยุดนิ่งให้ได้ตลอดเวลา จะได้
เป็นศรุกรกรรมฝ่ายกุศล ที่จะให้ผลเป็นความสุขความสำเร็จสมหวัง
ในชีวิตกันทุกๆ คน

